

ÇÖP KONTEYNİRİ

Çok soğuk bir gündü. Her şey o gün başlamıştı, beni alıp o eski mahalleye götürdüklerinden sonra... Buraya, bilinçli bir mahalle sakininin belediyeyi arayarak çöp konteyniri eksikliğinden yakınmasıyla birlikte getirildim. Buraya alışmam gerçekten çok zordu. Çünkü üretildiğim fabrikadan ötesini hiç görmemiştim. Bundandır ki hep merak ederdim.

Önce beni alıp diğer konteynirlerin bulunduğu bir kamyonu koydular. O gün hayalini kurduğum şey olacaktı. Yeni yerler görecektim. Bayağı ilerlemiştik ki -sanırım iki saate yakın- sıkılmaya başlamıştım. Şehirden uzak bir yere gidiyorduk, ses ve hava kirliliğinin olmadığı...

Sonra durduk, ilk ben indirildim. Taş kaldırımların, dar yolların olduğu bir sokağın başına konuldum. Aslında yerimi çok sevmiştim. Temiz, dar yolun en başındaydım ve her yeri görebiliyordum; yol boyunca peş peşe sıralanan tek katlı evleri ve mutlaka her evin önünde mis gibi kokan turunç ağaçlarını. Bir de, söylemeyi unuttuğum, hemen yanımdaki çocuk parkını. Evet, yerimi, artık ait olduğum yeri sevmiştim ama yine de sonuçta tanımadığım bir yerdi burası. Evlerin içinde yaşayan insanları tanıımıyordum mesela ya da gelip içimde yiyecek arayacak kedileri. Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım, aslında uyarıldım desem daha doğru olur çünkü bana kalsa ben uyumaya devam ederdim, ne de olsa fabrika deposunda istediğimiz kadar uyuyabiliyorduk. Ancak on yaşlarında olduğunu düşündüğüm bir kız çocuğu geldi ve koca bir çöp poşetini içime attı. Biraz erken uyandırılmak hoşuma gitmese de yeni biriyle tanışmak beni mutlu etmişti.

Küçük kız, çöp torbasını attıktan sonra kendi evinin kapısında duran çantasını aldı ve tek tek diğer evlerin kapısını çaldı. Kapıları çaldıkça onun yaşlarındaki çocuklar birer birer sokağa döküldü. Anladığım kadarıyla bu sokaktaki tüm okullu çocuklar hep birlikte, yürüyerek mahallenin okuluna giyorlardı. Ne kadar güzel bir arkadaşlık diye düşündüm. Çocuklar okula gitmeden hepsinin ailesi onlara derslerini dinlemeleri gibi nasihatlerde bulundu. Çocuklar dersleri dinleyeceklerine söz verip okulun yolunu tuttular.

Öğle olmuştu. Düne göre sanki güneş daha çok ısıtır olmuştu. Karşıdan pek de net göremediğim orta yaşlı bir kadın evinin iki sol yanındaki eve gitti. Günlük kıyafet değildi üzerindeki, biraz özenilmiş gibiydi. Kapıyı çalınca onu bir kadın karşıladı o da pekala şık giyinmişti. Acaba bir şeyi mi kutluyorlardı? Belki de benim gelişimi kutluyorlardı. Güneş daha da ısıtmaya başlamıştı. Gördüğüm şık giyimli kadının evinden bir adam çıktı sanırım işe gidiyordu. Ama işe gidecek bir hâli yoktu, zaten emekli olduğu her halinden belliydi. Taş kaldırımında ilerlerken sokağın en uzun turunç ağacının yanında durdu. Acaba birini mi bekliyor diye düşünmeme kalmadan karşı evden yine orta yaşlı bir adam çıktı. Selamlaştıktan sonra yürümeye başladılar. Biraz konuşmalarına kulak verince halk eğitim merkezine gittiklerini anladım. Orada saz çalmayı öğreniyorlarmış.

Onlar yanımdan hızla geçtiler. Birkaç kişi daha tanıdım. Güneş daha da ısıtmaya başlamıştı. Çok geçmeden diğerlerine göre daha genç, şık giyimli birkaç kadın önceki kadınların girdiği eve doğru yürüyorlardı. Biraz düşündükten sonra aralarında gün yaptıkları kanısına vardım. Ellerinde, örgü çantaları vardı. Konuşa konuşa evin kapısına vardılar.

Akşam olmuştu. Kadınlar dağılmış, çocuklar okuldan gelmiş ve yaşlı amcalar kurslarından dönmüştü. Herkes kendi evindeydi. Benim de evim bundan sonra bu sokaktı. Artık neredeyse herkesi tanıyordum. Güneş batmasına rağmen içimde bir sıcaklık hissettim. Ve çok geçmeden uykuya daldım.